

gyndelse, indtil Igl. Resolution er erhvervet herhjemme — hvormed der ofte hengaar temmelig lang Tid — vilde en saadan paafolgende Nægtelse af Stadsfæstelse blive en stor Kalamitet for dem. En ny Lovordning bør derfor gaa ud paa, at den af Konsulen foretagne Vielse er endelig og fuldgylbig paa samme Maade som en her i Landet foretaget kirkelig eller borgerlig Vielse, men samtidig hermed maa Loven give saa nøjagtige Forskrifter som muligt om, hvad der af Konsulen skal paages, forinden han vier de paagældende, samt hvorledes han ved Vielsens Foretagelse skal forholde sig, noget, hvorom der hidtil har manglet almindelige Bestemmelser, og som derfor i alt væsentligt har været overladt til hver enkelt Konsuls Konduite og Omsigt. Da der ikke hos vore Konsuler kan forudsættes Nærskyndighed og i mange Tilfælde end ikke noget synderligt Kendskab til danske Institutioner og Forhold, maa paa den anden Side disse Lovregler indskrænkes til det nødvendige og gøres saa faa og saa simple som muligt, da det ikke kan ventes, at Konsulerne ville forstaa at anvende et kombineret og vidtløftigt Apparat af Regler, selv om der ved Siden af Lovens Regler gives dem tydeliggørende og forklarende Instruktser ad administrativ Vej, hvilket naturligvis bør ske. Den nærmere Udvikling heraf vil findes i det følgende, idet man efter disse forudskiftede almindelige Bemærkninger skal gaa over til at begrunde Lovforslagets enkelte Paragraffer.

Til § 1.

Det lader sig ikke gøre i selve Loven at bestemme, paa hvilke Steder i Udlandet det vil være nødvendigt at tage Tilflugt til Konsularvielse, da der dels mangler de fornødne Oplysninger til en samlet Overblik over Forholdene paa de mange forskellige Steder, om hvilke der kan blive Tale, dels Forandringer kunne foregaa i de paa ethvert Sted gældende Love, og derved Konsularvielser overflødiggøres, fordi Landets egne Stiftelsesformer kunne benyttes, hvilket altid maa betragtes som det regelmæssige. Det vil derfor være rettest i Lighed med den tyffe Lov af 4 Maj 1870 at overdrage Udenrigsministeriet i Henhold til de Oplysninger, der havees eller efterhaanden maatte fremkomme, at bestemme, paa hvilke Steder Konsulerne skulle beklædes med den i Lovforslaget omhandlede Myndighed til at foretage Vielser. Da der næppe vil blive Spørgsmaal om at anvende den heromhandlede Stiftelsesmaade af Ægteffaber i noget af de Lande, i hvilke danske Gesandtsfaber ere bestillede, er det anset for unødvendigt at tillægge Gesandt-

faberne denne Myndighed, men det vil være tilstrækkeligt, at den kan overdrages til vore Konsuler. Følge de saakaldte Vicekonsulers Stilling og Forhold vil det ikke kunne lade sig gøre at overdrage dem nogen selvstændig Myndighed til at foretage Vielser, men det vil være hensigtsmæssigt at give Konsulerne Ret til at lade Vielsesakten foretage ved en Vicekonsul, naar de selv have forvisset sig om, at der intet er til Hinder for Ægteffabet, og den fornødne Bekendtgørelse om det har fundet Sted. Derved vil det kunne spares Parterne at foretage en efter Omstændighederne lang og besværlig Rejse til det Sted, hvor Konsulen bor, idet man kan indskrænke sig til at sende ham de fornødne Bevisligheder, og naar disse ere prøvede af ham, vil selve Vielsens Foretagelse i Henhold til en Formular være en saa simpel Sag, at den meget vel vil kunne foretages af Vicekonsulen.

Det er et Spørgsmaal, om Konsularvielse kun skal tilstedes, naar begge Parter ere danske Undersaatter, eller om det er nok, at den ene af dem er det. Da Synspunktet for den i dette Lovforslag omhandlede Foranstaltning er at hjælpe danske Undersaatter til at indgaa et efter vore Love gyldigt Ægteffab i Udlandet, synes det naturligt at tilstede Konsularvielse, naar blot den ene af Parterne er dansk, og det ikke blot, naar Ægtemanden er dansk, men ogsaa, naar Hustruen er det. Vel vil det være det naturligeste, at Vielsen foretages efter det Lands Love, som Ægtemanden tilhører, men da det ikke er sagt, at dette har Regler om Ægteffabs Indgaaelse i Udlandet i de her nævnte Tilfælde, vil fuldt beskyttet Afgang for den danske Part til at kunne indgaa et saadant ikke være tilficket, medmindre at de danske Former kunne anvendes, naar blot Hustruen er dansk. Noget international Betænkelighed herved kan der ikke være. I denne Henseende turde det være tilstrækkeligt at bemærke, at den tyffe Lov af 4 Maj 1870 § 10 tilstede Konsularvielse, naar blot den ene af Parterne er tyff.

Til § 2.

I alle fremmede Love om Konsularvielse er en forudgaaende Bekendtgørelse om det tilstgæde Ægteffabs Indgaaelse foreskrevet i Lighed med, hvad der ogsaa med Hensyn til Ægteffabs Indgaaelse i Indlandet er en temmelig universel Regel. Hensigten hermed er naturligvis at give Beslighed og Opfordring til at fremkomme med de Indsigelser, som fra nogen Side lovlig maatte kunne gøres mod Ægteffabet. Dog er det ikke nødvendigt, at Bekendtgørelsen skal indeholde en ud-